

Там майка му сега на pewno
във стаята сама седи
и в уморения ѝ поглед
свещта догаряща трепти.
Любимите му братя, свити
на бедното легло лежат
и рой нестихващи копнежи
на сън в сърцата им трептят.

Припомни си Игнатий всичко,
детинството и младостта,
когато весел и безгрижен
с надежди раснесе в света.
Сега на път далечен тръгва.
О, ще ли дойде нявга ден,
отново с поглед лъчезарен
да види края си рожден ?

— Прощавай, роден край обичан,
прощавай, майко, бащин кът,
не ще забравя в труд и грижи
да спомням образа ви скъп.
Ти, моя майко, в скръб родена
навеки своя син помни.
За теб, за майките робини
ще дойдат по-прекрасни дни !